

Flyv

v.1.1.0, Rejser #3

af Thomas B. Dair

Det var skræmmende at kigge ned. Specielt fordi Vuorruuzuu aldrig havde fløjet før. "At flyve" var måske så meget sagt. En drak som hende kunne egentlig kun svæve med deres læderagtige flyvehudsvinger, men det føltes som så meget mere for Vuorruuzuu.

De kolde efterårsvinde kærtegnede hendes Topas-gule skæl, som dækkede hele den markerede krop fra snuden og den lange hals, over armene og overkroppen, samt hendes stærke ben og finnedede hale. Men de kølige vinde blev modarbejdet af solenes blide varme. Dagen var klar og smuk, og selvom det var skræmmende, kunne Vuorruuzuu se hele verden under sig. Der var så meget, hun ikke havde undersøgt; fra de stedsegrønne cedertræer lige nedenunder, til langt over havene og nye lande, på tværs af de højeste bjerge, som alle gjorde deres bedste forsøg på at nå hende, som hun sejlede der igennem luften.

Havde det altid været så nemt? Det var over 50 år siden, at Vuorruuzuus kuldsøskende havde lært at bruge deres vinger, mens hendes egne altid havde været slappe og ubrugelige. Men nu? Nu var der ikke noget, der kunne holde den unge voksne drage tilbage. Hun behøvede nærmest ikke at gøre andet end at strække sine arme og ben, hvorefter vingerne imellem dem spændte sig instinktivt. Det samme gjorde halefinnerne, så styringen igennem luften blev til det mindste problem nogensinde.

Friheden heroppe blandt skyerne føltes næsten magisk. Og Vuorruuzuu kunne ikke vente med at skrive alle sine opdagelser ned i sin notesbog. Hun kastede et hurtigt blik på sit bælte for at være sikker på, at bogen, og hendes trofaste blækhus, stadig var fastspændt.

SKRIIG!

Den mærkelige lyd trak med ét Vuorruuzuu ud af drømmen. Hun havde ikke sovet, omend det var sen aften. Yngelplejeren havde været i færd med at justere varmen på en af sine rugeovne, da tankerne var begyndt at vandre. Det var lidt et held, at den mærkelige lyd kom, da den gjorde, for hun havde øget varmen lidt for meget, hvilket kunne have haft katastrofale følger.

'Lad os få dig drejet rundt, Fridyaethiim,' sagde Vuorruuzuu og trak wyyrm-ægget ud af rugeovnen. Hun skød sine kløer ud på alle otte fingre og forsigtigt drejede det skællede æg i et forsøg på at fordele varmen lidt bedre. 'Eller Fridyaethiim.'

En wyyrm var meget vanskeligere at udruge end en drak, men Vuorruuzuu havde en god følelse med det ægget her, også selvom hun var relativt ny som yngelplejer. Og hun håbede i al hemmelighed på, at dragehvalpen ville blive af hunkøn.

SKRIIG! SKRIIG!

Der var lyden igen. Vuorruuzuu vendte sig med det samme imod karmen på hendes to store vinduer i yngelplejergrotten af smeltet sten. Det skulle dog hurtigt vise sig at være en fejl, da hun uhledigvis brændte sine fingre på det utroligt varme egg, hun var i gang med at dreje.

'Av!' udbrød Vuorruuzuu højlydt. Hun havde aldrig været den bedste til at håndtere hverken ilden eller vindene, så når det kom til skader, stod hendes bandageindbundne fingre

ofte for skud. Men hendes følelse med drageæggene var uden lige. Desuden var hun også den af hendes jævnaldrende, der hurtigst havde lært at arbejde med rugeovnene. Så resultatet var, at Topas Dronningemoderen alligevel havde valgt hende til yngelplejer, på trods af hendes åbenlyse mangler med elementerne. Vuorruuzuu havde ofte spekuleret i, om hendes gamle lærde måske havde haft en finger med i spillet ved den beslutning. Hun og hendes gamle lærde havde et stærkt bånd, og Vuorruuzuu kendte kun alt for godt til hendes stærke overbevisningsevner.

Yngelplejeren sikrede at rugeovnens varme, var præcis som den skulle være, skubbede ægget tilbage ind i flammerne og gik hen til ophavet for de underlige lyde; hendes hjemmelavede terrarium. Glasmontren stod ved siden af de store vinduer og nød varmen fra rugeovnene, uden at blive forstyrret af den sene efterårsaftens kolde briser.

'KL-KL-KL-KLAK!'

Vuorruuzuu kiggede ned i glasburet og fik øje på en krævende flitsgekko, som utålmodigt stirrede tilbage på hende. Der var ikke engang tredive nedgående sole siden hendes søster var kommet med de tre øgleæg. Hvordan en så stor en drage som Illiqazii havde formået at bringe hende så små æg, helt uden at skade dem, var en bedrift som Vuorruuzuu stadigvæk funderede over fra tid til anden. Og indtil tidligere på dagen havde de alle tre ligget komfortabelt i den varme terrariumjord. Nu var der kun to æg tilbage og en knækket æggeskal ved siden af, samt hvad der lignede et nærmest fuldt udvokset firben.

'Du er da en hurtigt én, er du ikke? Altså, udover at du missede din sæson...' sagde Vuorruuzuu spørgende, mens hun forsigtigt løftede gekkoen op for bedre at kunne inspicere den. Det var ikke første gang, at yngelplejeren havde udruget gekkoer, men den her så meget større ud end en nyudklækket unge plejede at være. 'Hvordan er du vokset så hurtigt? Fascinerende...'

Mens den sad der i dragens hånd, tog flitsgekkoen fat i først mavens venstre vinge, med tæerne på sin tilsvarende forfod, og strakte flyvehuden. Derefter gjorde den det samme med sin højre vinge.

'Uuh, stort stræk!' sagde Vuorruuzuu med den nuttethed i stemmen, som altid kom frem, når hun snakkede til et dyr. Hun kunne mærke begejstringen boble op indeni, over at hun snart ville have flitsgekkoer rendende rundt igen. 'Du skal hedde "Flit"!'

Gekkoen så på hende og drejede hovedet om på siden, hvilket fik de sjove, fjerlignende hoved-vedhæng til at bevæge sig en smule.

'Hvad? Kan du ikke lide det?' spurgte Vuorruuzuu det lille væsen med de endnu mindre sky-hvide skæl. 'Jeg vil gerne give dig ret i, at det måske ikke er mit mest kreative øjeblik, men jeg synes det passer godt. Se, dine søskende ligger stadigvæk og hygger sig i deres æg.'

Vuorruuzuu så ned i terrariet og tilbage til gekkoen i hendes hånd. Flits' hoved fulgte med hende ned i den lille, konstruerede skovbund og tilbage til draken, som holdt den. Så nøs den.

'Uha, jeg ønsker dig det godt!' svarede Vuorruuzuu.

Den lille flitsgekko nikkede til hende, som et ordløst *tak*, hvorefter den vendte sig rundt, hoppede ned på karmen og direkte ud af nærmeste store vindue.

Det hele gik så hurtigt og en pludselig panik skyllede ind over Vuorruuzuu idet hun klodset, men uden held, forsøgte at gribe det lynhurtige firben.

‘FLIT!’ råbte hun og lænede sig så langt ud af vinduet, som det var muligt, kun for at se flitsgekkoen tage fat i sine vinger igen, sprede dem og begynde sin nedstigning ud i den dunkle aften på ekspertmanér.

‘Åh, jeg ønsker dig virkelig alt godt...’ sagde dragen til ingen andre end sig selv. Vuorruuzuu følte et stik af tristhed, og en lille smule skuffelse, idet hun spejdede efter det lille, bevingede væsen, som nu var forsvundet helt ud af syne. Hun kunne ikke se meget mere end den ene af de tre enorme kæder, som fastholdt Vingehvil, og dermed også de andre Dragereder, fra at svæve væk.

Vuorruuzuu gjorde et lille hop, da hun kom i tanke om, at hun jo skulle skrive det hele ned. Hun fandt hurtigt en udsmykket lysestage, der forestillede tre wyyrm-haler snurrende rundt om hinanden, med et tilhørende næsten-udbrændt lys. Vuorruuzuu tændte det med en ildflor-blomst og satte lysestagen på vindueskarmen. Med en fingerfærdighed, der kun opstår efter mange gentagelser, frigjorde hun sin nyeste notesbog og blækhus fra bæltet og placerede dem ved siden af lysestagen, hvorefter hun åbnede bogen på den første blanke side.

Hun stirrede på de uskrevne sider og dyppede en af sine udstrakte kløer i blækhuset. Begyndelsen var altid sværest, men Vuorruuzuu vidste også, at når hun først kom i gang, var det næsten ikke til at stoppe igen. Hendes bogreol, der var nærmest overfyldt med brugte notesbøger, stod som et bevis derpå.

Den gul-skællede drage lænede sig på albuerne og spekulerede over, hvordan hun skulle starte, imens hun stangede sine skarpe tænder med skrivekloen. Blækket plettede de skarpe tænder en smule, men Vuorruuzuu tænkte så meget over det. Når hun stirrede ud i den vordende nat, havde hun svært ved ikke at føle en velkendt længsel. Og selvom hun egentlig ikke var helt sikker på, hvad hun længtes efter, vidste Vuorruuzuu bare, at det var noget *mere*. Noget mere end hvad dragerederne, som hun allerede havde udforsket så mange gange, kunne tilbyde. Noget mere end specielt Vingehvil, der var den klart største af de fem flyvende øer.

Det var nu ikke fordi, at de andre øer ikke var interessante; Himmelstræk var den næststørste og havde flest, og de højeste, bjerge og Vuorruuzuu havde altid elsket at klatre i dem, når hun fik lov af Diamant-drageslægten. At bestige tinderne kunne være en farefuld aktivitet, og det blev ikke mindre risikabelt når ens vinger ikke virkede. Men Vuorruuzuu havde udviklet hurtige reflekser og hun havde endnu ikke haft et fald, der ikke kunne rette op på, når situationen blev kritisk.

Af de resterende dragereder husede Skysø det største vandreservoir, som navnet antydte. Det var dog bedst at besøge øen om sommeren, når vandet ikke var så koldt. Og Frilanding havde så meget historie.

Vuorruuzuu fulgte den storslåede kæde fra Vingehvil op til Højrede, der lige så stille lå og flød over hende. Det var flere år siden, at hun sidst havde besøgt Smaragdslægten. Højrede var måske den mindste af dragerederne, men dens højde betød, at øens flora og fauna var noget ganske specielt. Og det ville være dejligt endnu engang at se nogle andre blomster end de stadig-dominerende, orange ildflor, selvom det køligere efterårsvejr havde reduceret deres antal. Hun kunne måske tage derhen efter sidste fase for hendes nuværende kuld. Der ville helt sikkert være tid nok, inden hun blev kaldt ind til yngelpleje igen.

Men der var ikke et gram af tvivl i Vuorruuzuu om, at verden nedenfor øerne havde så meget mere at tilbyde. Skrevne beretninger af andre drager, meget mere modige end hende, havde allerede fortalt hende det. Da hun var yngre, havde Vuorruuzuu elsket at sidde i de

varme, summende bade og læse om træer så store som bjerge, elver-agtige hesteskabninger, der kunne nedbringe lyn på kommando, dværge, hvis evner til at forme jern og stål var uden lige, og så meget andet. En ung Vourruuzuu drømte ofte om de ting, som hun selv ville opdage og katalogisere, og en skønne dag bringe med tilbage til rederne.

Men hvorom alting er, så var tingene anderledes nu. Vourruuzuus gamle lærde havde nomineret hende til yngelplejer og et så prestigefyldt kald, sagde man ikke nej til. Dronningemødrene, de eneste, der var i stand til at videreføre drageslægterne, betroede kun yngelplejerne med deres dyrebare, glas-lignende og skællede æg, samt opgaven at tænde livets flammer. Og selvom yngelplejerne for det meste kollektivt fejlede den vanskelige process, det var at bringe levende drak- og wyyrmhvalpe til verden, så var kaldet stadigvæk yderst respekteret. Vourruuzuus følelse med æggene var dog exceptionel. Hun havde allerede succesfuldt udruget flere dragehvalpe, end hvad man kunne forvente, eller håbe, af en, der var så ny i kaldet. Topas-slægten havde i hvert fald brug for hende, så hun kunne ikke bare forlade dem, selv hvis hun havde lyst.

Når det nu var sagt, så fandt Vourruuzuu landet nedenfor uendeligt fascinerende. Den første gang hun havde besøgt Bosætteren, besluttede hun sig næsten for at blive i dalen, hvor de enorme kæder forankrede dragerederne til landskabet. Og lige der i midten lå den bizarre sten. En stor og kold sten, der så så malplaceret ud. Faktisk var Bosætteren ikke det eneste, der så som om, at den ikke passede ind; det samme gjorde sig gældende med dalen, med dens evig-sne og frysende kulde. Det stod i skarp kontrast til naturen rundt om, hvor somrene var varme og fugtige, og vintrene milde. Under sit første besøg var Vourruuzuu sikker på, at hun kunne høre en stille murren, når hun pressede sit ørehul imod Bosætteren. I hvert fald indtil en af de mange Topas Dronningevagter trak hende væk og gav hende skæld ud, og råbte, at hun ikke måtte røre den store sten. Hun var selvfølgelig også kun selv en dragehvalp dengang.

Det var dog nok en god ting, at hun ikke var blevet dernede. Skovene i og omkring Bosætter-dalen var kendt for at huse elverfolk, og elverfolkene var en sort plet på dragernes historie, specielt før drageslægterne fandt rederne. Vourruuzuu kunne ikke forestille sig, at elverfolkene ville være mere venligtsindede overfor hende og hendes slags, efter måden de brød fri på, hvis historiebøgerne talte sandt.

‘Men stadigvæk...’ fortsatte Vourruuzuu til sig selv. ‘Jeg ville ikke have noget imod det, hvis jeg kunne udvise bare lidt af dit vovemod, lille du.’ Hun kiggede på den forsvindende kæde, som om at flitsgekkoen var der endnu. ‘Eller i hvert fald have muligheden for det,’ sagde draken og så ned af sine egne, altid slappe, flyvehudsvinger. Vourruuzuu sukkede højlydt. Det virkede nogle gange til, at hun med vilje altid endte her på præcis det samme sted ved vinduerne.

Siderne lå endnu uskrevne foran hende.

‘AAH!’ skreg Vourruuzuu da tre store kløer pludselig greb fat i et af vinduerne. Kløerne havde så meget kraft, at de skrabede større stykker af den smeltede stenside, end hvad der allerede var gjort i forvejen. Derefter kom et stort og venligt dragehoved, så stort at det ikke kunne komme igennem vinduerne, til syne.

‘ILLI! Ved Dronningemoderen og alt liv, hvad laver du her? Skulle du ikke være tilbage i din grotte?’

‘Men mig ikke kan lide det der,’ svarede wyyrmen lidt genert, som en dragehvalp, der blev taget midt i noget, den ikke måtte. ‘Og mig ville gerne se dig.’

‘Du er heldig med, at vi er kuldsøskende, Illiqazii af Topas, for andre drager ville nok ikke se gennem fingre med at vores slægts fineste wyrm hang på underskrænterne af Vingehvil ved denne tid af døgnet...’

‘Ingen se mig, mig være sikker,’ svarede den store drage.

‘Jeg tror nok nærmere, at ingen turde sige noget til dig. Det er ikke ligefrem din stærkeste side, at snige uset rundt, er det vel?’ Vuorruuzuu halvt drillede og halvt skældte ud over Illiqaziis forståelse af egen størrelse, eller manglen på samme.

Yngelplejeren kunne se et nedslået udtryk vokse i kuldsøsterens ansigt, så hun valgte hurtigt at skifte emnet.

‘Du har tilbragt tid hos den skøre, nye lærde, har du ikke?’

Illiqazii nikkede og viste sine tilsvarende store, sværdagtige tænder frem i et smil, der på en eller anden måde var både uskyldigt og skrækindjagende på samme tid.

‘Har jeg ikke allerede sagt, at du skal stoppe med at besøge den drak? Han fylder dit store hoved med alle de forkerte idéer!’

‘Men mig lide det,’ sagde Illiqazii og affærdigede søsterens påstand. ‘Mig lide at læse og mig lærer meget. Kun ham vil have mig lære og læse og sige ord.’

Vuorruuzuu havde ikke noget modargument. Hvor wyrmmer normalt udtrykte sig igennem brøl og snerren og ved at ødelægge ting, havde hendes søster et solidt ordforråd. Et ordforråd, der havde udviklet sig hurtigt lige siden, at hun var begyndt at snige sig hen til hendes, tilsyneladende, egenrådige lærde.

‘Men det er ikke dit lod, er det vel?’ spurgte Vuorruuzuu i en tone, der var meget mere skælden ud, end hun havde tiltænkt det. Og dog fortsatte hun; ‘Læsning er for draker, for lærde og medlemmer af dronningerådet med det formål at fremme drageslægterne. Og hvad er wyrmmer sat i verden for?’

‘...’

‘Hvad træner du til?’

Illiqazii svarede stadigvæk ikke.

‘Krig, Illi. Du træner til krig. Krig og forsvar.’

‘Mig ikke lide det, mig ikke vil have træning!’ udbrød Illiqazii og drejede sit hoved væk, men vedblev dog sit greb i vinduet.

‘Det er ikke noget, du selv bestemmer. Du blev udklækket som wyrm for at sikre Topas-dragernes fortsatte position på Vingehvil og for at afskrække andre slægter i at starte eller engagere sig i en ny dragekrig. Vi har aldrig haft så lang en fredstid som nu og jeg så gerne at det blev ved med at være sådan!’

‘Men mig ikke lide det,’ gentog mastodonten udenfor vinduet. ‘Når mig læse, mig glemme alle de dumme ting!’

Vuorruuzuu fik det dårligt. Udadtil var hendes kuldsøster måske det fineste wyrm-eksemplar siden Den Storslåede Muuozsoavvazz af Rubin. Muuozsoavvazz var den største wyrm nogensinde og havde nærmest på egen hånd erobret Vingehvil for hendes slægt. Og ikke nok med det, Den Storslåede Muuozsoavvazz var grunden til, at Rubin-slægten havde beholdt øen på tværs af flere dragekrige. Indadtil, i sindet, var Illiqazii dog så langt fra de frygtelige krigsbæster, som nogen kunne komme. Og når Vuorruuzuu tænkte tilbage, havde hun sjældent set Illiqazii så glad, som efter hun var begyndt at snige sig ud til hendes unge lærde.

En lang stilhed fulgte, hvor Dragesøstrene delte kun enkelte, akavede blikke mellem sig.

‘Hvad... hvad læste du om?’ fik Vuorruuzuu endelig samlet nok mod til at spørge. Illiqazii vendte sig hurtigt tilbage imod sin søster og greb hårdere fat i vinduets side, hvilket resulterede i flere afbrækkede stenstykker.

‘Mig læse fra fav... favo...’

‘Favorit,’ hjalp Vuorruuzuu blidt.

‘Fa-fa... fa-vo-rit bog,’ lykkedes det den ivrige wyrm at stave sig frem til. ‘Mig læse historie om drage, drage kunne bruge både ild og vind OG jord OG stoppe elvere fra at være dumme! Drager ikke gør det nogensinde! Men drager ikke kende navn, så drager kalder drage Al... Alv...’

‘Den Alvidende.’ Vuorruuzuu kunne tydeligt huske den første gang, hvor hun selv havde læst om den mystiske drage. Hun havde sikkert også set lige så begejstret ud, som sin søster gjorde lige nu. ‘Vidste du, at det var Den Alvidende, der ledte os til Bosætteren og dragerederne? Frilanding var den første rede, som Den Alvidende og alle seks drageslægter kaldte for deres hjem.’

Der kom ingen ord som respons. Illiqazii’s mund stod i stedet på vidt gab med alle de frygtindgydende og takkede tænder i fuldt, forbløffet flor.

‘Det vidste du ikke. Jeg undskylder for at have ødelagt det for dig.’

‘Det ikke gøre noget. Mig have spørgsmål?’

‘Bare stil det, jeg lover at jeg ikke spolerer endnu en bog, hvis jeg kan undgå det,’ smilede Vuorruuzuu og blidt klappede sin søsters ene næsebor.

‘Alle drager leve sammen? Ikke krig?’

‘Ja, det er rigtigt. Fra hvad vi ved, så var det Den Alvidendes ønske, at alle drager levede sammen, og beskyttede hinanden, efter så lang tid i trældom hos elverne.’

‘Træ... trældom?’ Illiqazii gentog ofte ord, som hun ikke forstod eller havde hørt før.

‘Slaveri.’

‘Åh... hvorfor det stoppe?’ fulgte wyrmene op.

Vuorruuzuu kunne sagtens forstå, hvorfor søsterens “hemmelige” lærde gerne ville bruge så meget tid med hende. Hun var meget mere engageret end de fleste dragehvalpe, som blev undervist i selvsamme stykke historie.

‘Slaveriet?’

‘Nej, hvorfor drager stoppe med leve sammen? Hvorfor starte krig?’

‘Åh... det er jeg bange for, at vi ikke rigtig ved. Vi ved kun, at den allerførste dragekrig brød ud kort tid efter Den Alvidendes død. Lærde mener, at det måske var fordi-’

Tre højlydte bank afbrød søstrenes øjeblik i historien. En pludselig, let panik bredte sig gennem kroppen på Vuorruuzuu, da hun først så imod trædøren, i dens grove stenramme, og efterfølgende hurtigt vendte blikket tilbage til sin wyrmsøster.

‘Du bliver nødt til at gå, Illi, ingen må finde dig her! De kan ikke ignorere, at du er udenfor din grotte, hvis de fanger din store snude igennem mine vinduer. Og hvem ved, hvad de vil gøre ved mig!’

‘Øv,’ svarede Illiqazii. Hun var lidt trist over, at deres spændende samtale endte så hurtigt, men hun vidste også godt hvor en wyrm burde være på denne tid af døgnet. ‘Godnat, Vuvu,’ sagde det milde bæst og gav slip på vinduet. I modsætning til sit eget kælenavn, havde Illiqazii aldrig rigtig lært at sige søsterens fulde navn, på trods af at hun havde prøvet ihærdigt.

‘Godnat, Illi,’ svarede Vuorruuzuu i en slet skjult febrilsk tone.

‘Mig elske dig!’

Døren modtog en ny byge af banken.

‘Jeg elsker også dig,’ svarede Vuorruuzuu med en spøjs blanding af råb og hvisken efter Illiqazii. Wyyrmen baskede hendes enorme vinger og fløj langsomt væk fra yngelplejerens vinduer.

Jeg håber ikke, at nogen hørte det, tænkte Vuorruuzuu og skyndte sig over til døren.

Trædøren blev åbnet midt under endnu en tung banken. Resultatet var en akavet og lettere forvirret ældre drak, hvis eneste arm nærmest faldt igennem luften, hvor døren havde været. Han var klædt i Topas Dronningegardens karakteristiske rustning bestående af guldplader udover en kjortel vævet af små jernringe.

‘Åh, Nooia- jeg mener... Suddhyinehm. Godaften.’ hilsede Vuorruuzuu den strengt udseende garde stående i gangen. ‘Hvad bringer dig hid på dette usædvanlige tidspunkt?’

‘Nye æg,’ knurrede dronningegarderen tilbage og affærdigede Vuorruuzuus velkomst. ‘Disse skal påbegynde udrugningsprocessen med det samme, dronningens ordre.’ Han forsøgte, med stor besværlighed eftersom han manglede en arm og det meste af den tilsvarende vinge, at køre en æggevojn ind i rugeriet.

Den forvirrede yngelplejer rystede på hovedet. Hun forsøgte at få den uhørte forespørgsel til at give mening og stoppede dronningegarderen i døråbningen. Der kom en højlydt utilfredshed fra Suddhyinehm, der tog et skridt tilbage, men kom ud af balance. Han skrabede til døren med sine sorte horn og væltede næsten æggevojn, men fik rettet den op i sidste øjeblik.

‘Det er... højst usædvanligt. Meget mere end at du skulle banke på min dør så sent, Suddhyinehm. Jeg har aldrig hørt om at vi skulle tilføje nye æg til dem, som allerede er midt i udrugningsprocessen. Jeg vil faktisk mene, at jeg ikke har plads til flere. Du bliver nødt til at vente, indtil det næste kuld skal begynde deres udrugning med en ny yngelplejer.’

‘Dronningens gemal, den højtagtede Famroieh, har specifikt givet denne anmodning og-’

‘Jeg ved udmærket godt, hvem Dronningegemal Famroieh er,’ snerrede yngelplejeren tilbage og gengældte den irriterede gards tone. Som om at hun kunne glemme navnet på en af hendes dronnings gemaler, og tilmed den eneste af Onyks-slægten, som stadigvæk levede på Vingehvil og måske en af de sidste tilbage.

‘Og, som jeg var ved at sige,’ fortsatte Suddhyinehm og blotlagde sine skarpe tænder for at vise hvor utilfreds han var. ‘Dronningegemal Famroieh har anmodet at disse nye æg bliver prioriteret over andre, der måtte være i færd med at blive udruget.’

‘Har han også anmodet om en ny yngelplejer, der skal fritage mig? Når dem af mit nuværende kuld begynder at klække? Eller forventer vores dronningegemal at jeg skal sidde i dette rum i endnu halvfems nedgående sole?’

‘Jeg er da ligeglad,’ vrissede den gamle dronningegarder, tydeligvis ikke tilfreds med alle de spørgsmål, der kom hans vej. ‘Tag de her æg og påbegynd udrugningen ellers-’

Men Vuorruuzuu var ikke færdig. Langtfra. Ikke når hun var yngelplejeren i sit eget rugeri.

‘Og hvorfor er det i det hele taget, at en dronningegemal tager beslutninger omkring æg? Det burde tilfalde vores livgivende dronning selv i overensstemmelse med hendes råd. Kun de kan beslutte hvornår og hvad, der skal udruges, og ikke en glorificeret elsker-’

‘Var din tunge, yngelplejer...’

Dronningegarderen havde ret. At tale ondt om dronningegemalerne kunne have alvorlige konsekvenser, så Vuorruuzuu blev nødt til at få styr på sine følelser. Hun tænkte på sin skrøbelige søster og tog en dyb indånding. En stille hvislen fra vinduet distraherede yngelplejeren et øjeblik. Der var dog ikke sket andet, end at lyset på karmen var gået ud. Lysene ved hendes bogreol havde mødt samme skæbne, hvilket henlagde krogen i mørke. *Det må have været vinden.*

‘Jeg undskylder,’ sagde hun og vendte sig tilbage imod problemet foran hende.

‘Dronningegemal Famroiehs ordre er ikke noget, der skal forhandles, ikke engang af en yngelplejer som dig!’ Suddhynehms snerren virkede til at komme tættere og tættere på vrede. ‘Dronningegemalen vil have at disse æg påbegynder udrugningsprocessen med det samme, og at de alle skal udklækkes som wyyrmer!’

‘FINT! Giv mig dog de æg, så jeg kan begynde udrugningen, men tro ikke et øjeblik, at jeg ikke vil tage dette op med enten dronningerådet eller selveste Dronningemoderen ved førstkommande lejlighed og-’ Yngelplejeren stoppede sin højlydte modvilje, eftersom dronningegarderen allerede var gået sin vej og drejet om et hjørne i den smeltede stenkorridor, ude af syne.

Vuorruuzuu afsluttede sin tirade før tid med et opgivende suk, tog fat i æggevoغن og kørte den ind i rugeriet. Den var underligt let og da hun kiggede ned i den lille bør, lagde hun mærke til, hvor få æg, der rent faktisk var i den.

‘En, to, tre...’ talte Vuorruuzuu, ‘fire. Hvordan kan det være, at der kun er fire af jer små?’ Drageæg blev normalt opmagasineret og sendt videre til rugerierne i kuld af omkring ti, nogle gange mere, men for det meste lidt færre alt efter omstændighederne. Fire æg var et usædvanligt lavt antal. Og det underlige tidspunkt, æggene var blevet afleveret på, betød at Vuorruuzuu nu var nødt til at holde to forskellige tidsplaner for to forskellige udrugningsfaser.

Som om det ikke er svært nok at skulle få en, i forvejen, større mængde wyyrmer til at udklække, tænkte yngelplejeren med endnu et opgivende suk. Men der var ikke så meget, hun kunne gøre ved det, inden det blev morgen.

Vuorruuzuu satte æggebøren ned og så til sine rugeovne. Synet, der mødte hende, var dog ikke en overraskelse; der var ti rugeovne i hendes rugeri og æggene, selvom det nuværende kuld var et mindre et på syv, var alle nær på deres vitale, sidste udrugningsfase. Men med fire nyttilkomne, arbejdede simpel matematik imod hende.

Alle vidste, at udrugningen af drageæg var en lang og besværlig proces, men det var kun yngelplejerne, der kendte til detaljerne og hvor svært det var at foretage den konstante pleje i de halvfems nedgående sole. Hvis noget gik galt i løbet af hvilken som helst fase, hvilket var specielt gældende for den sarte udrugningsproces af wyyrm-æg, fik dragehvalpene aldrig antændt livets flamme. Og selv for de yngelplejere med mest ekspertise, skete det desværre alt for ofte, at æggene klækkede med slukkede dragehvalpe. Men Vuorruuzuu havde en god følelse med sit nuværende kuld. Så hvordan kunne de tvinge hende til at vælge, hvem af dragehvalpene, der ikke skulle have chancen for livet alligevel, så tæt på at det måske ville antænde?

Vuorruuzuu tænkte på dronningegemal Famroiehs usædvanlige forespørgsel og tog et af æggene op fra træbøren.

‘Flere wyyrmer?’ sagde hun til sig selv og kastede endnu et blik på sine rugeovne. Dronningemoderen og hendes råd havde tildelt Vuorruuzuus nuværende kuld med intentionen

om flere af de store krigsbæster. Efterretninger fortalte om overhængende fare for en ny dragekrig, hvis man skulle tro længerevarende rygter. Om det havde noget på sig eller ej, vidste Vuorruuzuu ikke, men Vingehvil-rugierne var blevet beordret til at frembringe flere wyyrmer end normalt. Vuorruuzuu havde fire wyyrm-æg i udrugningssovnene med det håb, at livets flamme ville antænde i mindst to. Hendes meritter fortalte, at hun sagtens var i stand til at imødekomme ordren, men Vuorruuzuu var stadigvæk skeptisk. Levende wyyrm-dragehvalpe skulle stadig bruge næsten tyve års træning, før de var klar til nogen former for kamp. Og oveni kom de enorme mængder ressourcer, som hver wyyrm krævede. Men det var vel bedre, at begynde så tidligt som muligt, og så var det måske alligevel ikke en så mærkelig forespørgsel, hvis de fire nye æg fulgte samme tankegang.

Vuorruuzuu så på ægget med sine udvaskede, lyserøde øjne, der var så unikt stænket med strejf af honning. Men farverne måtte vige tilbage for de normalt vertikale pupiller, som pludseligt udvidede sig i takt med at dragen indså det, som var helt usædvanligt; de krystal-agtige skæl var ikke den sædvanlige ravgule farve, som udsmykkede Topas-slægtens æg. Ægget i hendes favn var sort som natten udenfor, der var ved at finde sig til rette. Og det var det samme med de andre æg i børen.

Selvom yngelplejeren var ung, havde hun aldrig set æg i et Topas-kuld i en anden farve end sine egne skæl. Dronningegemal Famroieh var selvfølgelig af Onyks-slægten, så måske det bare var et særsyn? Måske, tænkte Vuorruuzuu, ville skællene skifte til de gule toner, som prydede Topas-dragemoderen, når de blev udsat for de umådeligt varme temperaturer. Så uden at tænke meget mere over skællenes farve, gik hun igang med at placere de nytilkomne i deres respektive rugeovne.

Ligesom med den sidste fase af udrugningsprocessen, krævede begyndelsen tålmodighed og en fintfølende behandling. Udefra så rugeovnene måske simple ud, men det krævede intens træning og indviklet ventilationsviden, at håndtere de varme ovne effektivt. Specielt når det kom til wyyrmer: hvis varmen var for høj, eller hvis ægget lå lidt forkert når yngelplejerne bearbejdede vindene og fodrede flammerne, kunne ægget splintres. Og hvis varmen ikke var høj nok, kunne dragehvalpen ende som en drak i stedet, hvis ægget da overhovedet fik antændt livets flamme. Det sidstnævnte skete alt for ofte.

Vuorruuzuu knipsede flammer fra en ildflor for at starte de tre sidste rugeovne, men før hun sendte flammerne videre til deres destination, forsøgte hun sig altid med ildens dans. Fordi hun aldrig rigtig havde været så god med elementet, skulle hun altid lige se, hvor længe hun kunne holde dansen i gang, også selvom det var en barnlig øvelse. De få sekunder inden ilden døde, var dog aldrig særlig imponerende. Så yngelplejeren fandt flere ildflor og knipsede nye flammer til hver enkelt af de kolde rugeovne, hvorefter hun gik i gang med at bearbejde vindene.

Hun var bedre med vindene end hun var med ilden, omend evnerne med dem heller ikke var noget særligt. Alle de fejlslagne forsøg med at skabe mere end en let brise fra sine vinger, hvor nogle af hendes kuldsøskende havde præsteret at fremmane stormlignende vindstød i løbet af det første år med vindlæring, havde altid være lidt af et ømt punkt for Vuorruuzuu. Og selvom det måske måtte tage hende lidt længere end andre yngelplejere at få luftstrømmene i gang, kunne hun nu arbejde bedre med rugeovnene end nogen af dem.

Efter succesfuldt at have startet ilden i rugeriets tre sidste rugeovne, tog Vuorruuzuu en runde til de andre og justerede dem, enten deres varme eller æggene indeni, som hun fandt det nødvendigt. Og i takt med at den koncentrerede, tørre duft af brændende valnøddetræ fyldte

Yngelplejerens grotte, begyndte varmen også at hæve sig tilsvarende i det allerede varme rum. Vuorruuzuu havde dog ikke noget imod det. Hun var jo trods alt en drage.

Imens de nystartede rugevne opnåede deres næsten sten-smeltende temperaturer, placerede Vuorruuzuu et af Onyks-æggene blidt ned i sin særegne yngelplejer-kjortel. Den var fremstillet af læder og et tykt lag hampstof, og fronten, inklusiv ægge-pungen og dens stropper, var dækket af gamle Topas-skæl fra både wyyrmer og draker. Designet gjorde, at yngelplejerne sikkert kunne bære de utroligt varme æg uden at komme til skade, hvis der skulle blive brug for det. Eller bare have hænderne fri, mens man klargjorde en rugeovn til sit æg.

Da hun forsigtigt placerede dronningegemal Famroiehs tredje æg i dens rugeovn, kunne Vuorruuzuu ikke lade være med at tænke på, hvor anderledes dragerederne ville være, hvis alle wyyrmer var som hendes søster. Måske ville alle de store bæster have samme intellekt som en drak. Men på den anden side, hvis det skulle være sådan, ville alle wyyrmer være præcist ligesom dronningemødrene og deres dronningedøtre. Det var en grotesk tanke, at det eneste, der skulle adskille livsgiverne var deres opvækst og træning, udover deres evne til at producere æg, selvfølgelig.

Men stadigvæk, tænkte Vuorruuzuu, det ville være rart.

Måske kunne de to forlade Vingehvil en dag. Hun kunne sidde på Illiqaziis hals, ligesom wyyrmriderne gjorde, og sammen kunne de rejse ud i verden. Vuorruuzuu kunne godt lide tanken om alle de nye dyr og planter, og hvad der ellers måtte være, som hun kunne katalogisere og de kunne finde en bunke nye og spændende bøger til Illi. De kunne helt sikkert lære andre sprog sammen, hvis det blev nødvendigt.

Tossede tanker. Yngelplejeren rystede på hovedet og gik tilbage til æggebøren efter det sidste Onyks-æg. Hun kunne ikke bare lige forlade Vingehvil på den manér. Behovet for hende var for stort her. For dem begge, hvis rygterne om en ny dragekrig skulle vise sig sande.

Nu kom Vuorruuzuu til det, som hun havde gruet for, og var grunden til, at hun havde taget sig ekstra god tid med de første tre Onyks-æg. Et af æggene fra hendes nuværende kuld skulle skiftes ud. Ordren var "flere wyyrmer," så det blev nødt til at være en af de tre draker, der var ved at blive udruget. Men hvordan skulle hun nogensinde tage sådan en beslutning? Det var meningen, at yngelplejere skulle nære livets flamme, ikke slukke den. Vuorruuzuu fik pludselig en følelse af, at hun endelig forstod sin søster.

Yngelplejeren så længe på ægget i favnen, imens hun forsøgte at finde en vej ud af den forfærdelige situation. Det var et godt æg; den rigtige størrelse, rimelig tungt, og skællene så ud til at være næsten perfekte i deres form. De havde den vigtige krystal-agtige genskin i den sorte onyks-farve og alligevel så de på en eller anden måde... gamle ud?

Endnu engang udvidede yngelplejerens pupiller sig til næsten perfekte runde kugler, hvilket igen helt undertrykte den udvaskede pink farve og stænkene af honning. Hun var pludselig kommet i tanke om noget fra sin træning: drageæg havde *altid* den samme farve, som deres dronningemoders slægt. En ung Vuorruuzuu spurgte dengang hendes elskede lærer om undtagelser, hvortil der selvsikkert blev svaret "nej."

Så hvor kommer I fra? Vuorruuzuu studerede æggene efter noget, der bare mindede en smule om en sammenblanding af gul og sort, af topas og onyks, for at kunne modbevise sin gamle læremester. Men draken fandt ikke hvad hun søgte, skællene på ægget var sort som natten udenfor, der holdt både måne og stjerner oppe nu.

Vuorruuzuu vidste, at noget ikke var, som det skulle være. Hun burde rapportere det hurtigst muligt, men kunne også føle nysgerrigheden komme snigende. Hvorfor havde Dronningegemal Famroieh æg fra en anden dronningemoder her på Vingehvil? Hvem havde bragt dem hertil? Og hvordan? Mængden af spørgsmål blev større og større, i takt med at Vuorruuzuu ledte sine tanker ned af den sti. Hun lagde ægget i sin yngelplejer-pung og gik hen efter notesbogen og blækhuset på vindueskarmen. Det her var for vigtigt til ikke at skrive ned.

‘Vil du være så venlig at placere det sidste æg i en rugeovn?’ Selvom stemmen var rolig, formåede den alligevel at få Vuorruuzuu til at hoppe så højt op i luften, at ægget næsten faldt ud af kjortelpungen.

‘Hvem- hvem der?’ spurgte Vuorruuzuu nervøst og undersøgte rugeriet, hvor hun, indtil for et øjeblik siden, var sikker på, at hun var helt alene. Der kom intet svar. Var det bare hendes fantasi, der spillede hende et puds?

En mørk figur trådte stille og roligt ud henne ved Vuorruuzuus bogreol og forbi hendes eneste bord stol.

‘Jeg spurgte dig, om du ikke venligst vil placere det æg i en rugeovn?’ Det var en sort-skællet drak, som kom til syne fra skyggerne. Endnu en Onyks? Vuorruuzuus overraskelse over at møde en af Onyks-drageslægten, som ikke var Famorieh, kæmpede imod hendes frygt for den indtrængende fremmede. Hun var ikke sikker på, hvilken af de to, der vandt, men resultatet var det samme; topas-dragen stod som frosset til stedet.

Den Onyks-skællede drak, som kom gående imod hende, var af hankøn, omend mindre end Vuorruuzuu, iklædt en kort og simpel læderkjortel, med sorte skæl syet ind omkring brystet, siderne og skuldrene. Skællene var også fæstet på en hætte, som gav hans hoved en underlig form. Det så næsten ud til, at den fremmede ikke havde nogle horn. Apropos underligt, i og med at draken trådte ud fra skyggerne, så hans skæl ud til at være mere mørk og mat grå, med en næsten let rød nuance, der blegnede i forhold til det dybt sorte og glansfulde æg i kjortelpungen. Farven på den fremmedes skæl fik Vuorruuzuu til at spekulere på, om han virkelig var af Onyks-slægten eller ej. Spekulationen løsnede dog ikke op i Vuorruuzuus egen krop, hvilket heller ikke gik ubemærket hen.

‘Det er faktisk meget simpelt,’ fortsatte den indtrænger og trak sin skæl-belagte hætte tilbage, hvilket afslørede to stubbe, hvor hornene burde have været. Vuorruuzuus egne grå horn var små og langt fra imponerende, men ikke at have nogle overhovedet, så skræmmende og forkert ud. Stubbene var grove og rå, og jo mere Vuorruuzuu så på dem, desto mere lignede det, at hornene var savet brutalt af. Den Onyks-skællede drak kom tættere på og begyndte at lege med lange stålklør på sin venstre hånd. Klørerne var fastgjort som en handske med perfekt pasform og for tre af hans fire fingre, strakte krogede klinger sig meget længere end en draks i forvejen dødelige klør ville gøre. De selvsamme medfødte klør var ingen steder at se. ‘Du tager ægget, ja, det Onyks-æg der i din pung, over til dine varme rugeovne. Så tager du et tilfældigt æg ud fra en af dem, lægger det til side, hvorefter du, på den helt korrekte facon, placerer Onyks-ægget i dets sted. Og så genstarter du udrugningsprocessen, præcis som du plejer. Det er faktisk virkelig simpelt. Så jeg beder dig igen, og det bliver sidste gang: vil du være så venlig at placere min slægts æg i en rugeovn?’

Så han var rigtigt nok en Onyks. Og tonen var mere vred nu, hvor de første to forespørgsler havde været rolige, omend ildevarslande.

Vourruuzuu kunne ikke gøre meget andet end at stirre på ægget i kjortelpungen. Hendes mund var åben, men der kom ingen ord. Hun ville ønske, at hun ikke havde sendt Illi væk. Kuldsøsteren kunne måske ikke lide at slås, men hun var trods alt trænet til kamp og ville have vidst, hvad hun skulle gøre. Vuorruuzuu havde faktisk ikke mange andre tanker end sin søster.

‘Og vil du ikke være så rar, at skynde dig? Varmen herinde er ubærlig.’

‘Hvad- hvad sker der, hvis jeg... hvis jeg næ-nægter?’

Onyks-draken var nu så tæt på, at Vuorruuzuu tydeligt kunne se hans ansigt. Et skævt og ondt smil bredte sig over den skarpe snude. Hans venstre øje var lukket og der bredte sig et stort skæl-løst ar henover det. Det højre var pink og Vuorruuzuu havde aldrig set en øjenfarve så dyb. Det var næsten som at se på en livlig nerieblomst i fuld flor.

‘Jeg beundrer din loyalitet,’ sagde indtrængeren. ‘Men det vil også blive den sidste handling, du kommer til at gøre for din slægt. Eller kommer til at gøre for nogen andre, for den sags skyld. Hvis du i stedet vælger at samarbejde, så vil jeg lade dig leve og det vil stå dig frit for at gå, når dit arbejde her er færdigt. Men vi vil være glade, hvis du efterfølgende skulle vælge at blive.’

Onyks-draken var nok engang rolig, men igen med en ildevarslen tone, som fortalte Vuorruuzuu, at hun faktisk ikke havde et valg. Hverken nu eller i den foreslåede fremtid.

Efter en smule betænkningstid, indvilligede yngelplejeren alligevel i indtrængerens forespørgsel. Hun trak vejret dybt, for at få lidt liv i sine frosne lemmer, og vendte sig rundt, hvorefter hun gik imod rugeovnene. Da hun stod foran de utroligt varme ovne, placeret i en halvmåne i den ene ende af yngelplejerens grotte, kastede hun et langt blik på hver af dem, som indeholdt et gul-skællet æg. Topas-æg, der var så tæt på deres sidste udragningsfase. Valget var ikke blevet nemmere nu, end før indtrængeren havde givet sig selv til kende.

‘Du tager dig god tid?’ lød det med slet skjult utålmodighed.

‘Det er... svært,’ svarede yngelplejeren med den elegance, som det gjorde sig gældende for én i hendes embede. ‘Jeg kan ikke bestemme mig for, hvem af dem, som ikke fortjener en chance for livets flamme. Der vil være dem, der ikke mener, at det er retfærdigt. At ingen skulle bede en yngelplejer om at udføre sådan en gerning. Det er ikke vores lod.’

‘Hvorom alting er,’ fortsatte han, mens han nærstuderede stålklørernes klinger, ‘så er det, hvad jeg beder dig om. Og hurtigt, tiden er altafgørende.’

Uden at svare, løftede yngelplejeren nænsomt Onyks-ægget op fra pungen og lagde det på en af de midterste rugeovnes hylder. Hun åbnede ovnens lem og rullede ægget ud på dets støtte, men brændte sig uheldigvis igen på sine allerede bandage-tunge fingre. Yngelplejeren skar ansigt uden at sige noget. I stedet fortsatte hun med endnu større nænsomhed og løftede det glohede Topas-æg op ved hjælp af sine egne, nu udstrakte, grå klør. Yngelplejeren kunne med det samme mærke varmen brede sig, idet hun spændte ægget fast i kjortelpungen, selv igennem det modstandsdygtige design.

‘Det skal nok gå, Fridyae,’ hviskede Vuorruuzuu blidt til ægget, der sikkert puttete sig i kjortlen.

‘Hvad sagde du?’ spurgte den Onyks-skællede indtrænger.

‘Ikke noget, det var bare...’

‘Har du allerede besluttet dig for et navn? Det var min opfattelse, at yngelplejere ikke gjorde det, før en dragehvalp levede?’

Vourruuzuu svarede ikke på indtrængerens spørgsmål.

‘Hvilket navn har du givet den?’

‘...Fridyaethuu,’ svarede Vourruuzuu denne gang med afdæmpet stemme. ‘Eller Fridyaethiim hvis dragehvalpen skulle have vist sig at være af hankøn.’ Yngelplejeren vendte ryggen til Onyks-draken og startede udrugningsprocessen med det sidste af hans sorte æg.

“‘Frihed.’ Det er et smukt navn.’

Der gik endnu engang lidt tid, før Vourruuzuu sagde noget tilbage.

‘Forespørgslen lød på endnu en wyrm?’ spurgte yngelplejeren, mens hun fandt mere brænde til rugeovnen.

‘Der kan stadig være en chance for, at din elskede lille, gule dragehvalp kan klække og mærke friheden selv.’

Stilhed.

‘Alt hvad du skal gøre, er at fornægte dine forræderiske skæl. Sværg troskab og tjen i stedet Onyks-slægten, så kan du fortsætte din yngelpleje-gerning og opleve alle dine dragehvalpe vokse op og blive mægtige krigere, spået til at vinde store slag, eller intellektuelle lærde, hvis visdom vil fremme all drageslægter. Vi har brug for talentfulde yngelplejere som dig.’

‘Hvordan kan du vide, om jeg er god eller ej?’

‘Jeg vil ikke kunne tro, at en yngelplejer, som navngiver sine æg før de er udklækket, er dårlig til sit kald. Det ville være alt for smertefuldt, når de viste sig at være uden livets flamme.’

‘Hvordan kan jeg stole på en drak, som jeg end ikke kender navnet på?’ Yngelplejeren skiftede emne i et forsøg på at trække tiden i langdrag. Hun havde besluttet sig for at flygte, men havde brug for en plan. Indtil videre havde hun ikke heldet med sig.

‘Det kan du vel have ret i,’ svarede den mørke grå-skællede drak med endnu et ondt smil, som Vourruuzuu gættede på var hans signatur. ‘Xuneaaden af Onyks. Det glæder mig at møde dem.’

“‘Ambition’,” gentog Vourruuzuu i et forsøg på at ramme den samme truende tone, som hendes modpart snakkede i.

‘Er der et problem med mit navn?’

‘Nej... det virker... passende.’

Den efterfølgende stilhed blev kun brudt af en metallisk skraben, når Xuneaaden bevægede sin stålklingede hånd og fingre. I hvert fald indtil han stillede sit næste spørgsmål.

‘Må jeg spørge om din alder?’

Vourruuzuu blev en smule overrasket over taktløsheden, men selv hvis hun ikke var blevet det, ville yngelplejeren ikke have svaret.

‘Har du nogensinde oplevet en dragekrig? Eller livet udenfor Vingehvils sikkerhed?’ fortsatte han.

Vourruuzuu kunne ikke lide, hvor Xuneaaden var på vej hen, men følte også, at hun blev nødt til at tage til genmæle.

‘Jeg har besøgt de andre reder mange gange. Og jeg har endda været nede ved Bosætteren ved flere-’

‘Jeg sagde udenfor Vingehvils *sikkerhed*. Og jeg gætter på, at du heller ikke har oplevet en dragekrig?’

‘Nej,’ svarede Vourruuzuu, stadig uden at afsløre sin alder.

‘Det tænkte jeg nok. Du ser ung ud, i forhold til at være yngelplejer. Jeg ville ikke gætte dig over treds somre.’

Godt gættet... Vuorruuzuu var irriteret, men hun ville ikke give Onyks-dragen den tilfredsstillelse. Hun forholdt sig i stedet tavs, mens han fortsatte.

‘Jeg vil vædde med, at du og alle de andre fra den mægtige Topas-slægt ikke kender det mindste til, hvad der egentlig skete sidste gang at drageslægterne var i krig.’

‘Lige modsat, faktisk,’ svarede yngelplejeren kontra. ‘Vi ved alt om Den Store Krig, da det er vigtigt for os, så vi kan holde freden og ikke gentage fortidens fejltagelser. At have alle drageslægterne udkæmpe en blodig krig gavner kun vores gamle fjender. Nej, det er langt at foretrække, at have vedvarende fred, selv hvis det kræver en dominerende slægt, som det har været igennem de sidste par hundrede år.’

‘Jeg beder dig venligst om at stoppe der, yngelplejer. For det første, var der intet *stort* over den sidste krig,’ snerrede Xuneaaden, dog uden at bevæge sig tættere på Vuorruuzuu og rugeovnene.

‘Selvfølgelig ikke “Stor” som noget “godt,” men mere på grund af, hvor spektakulært synet af krigen var. Et blodigt og forfærdeligt syn, ja, men en dragekrig var aldrig før blevet udkæmpet, med alle seks slægter i kamp, så-’

‘Jeg må venligst bede dig om at stoppe igen!’ Volumen hos den Onyks-skællede indtrænger var meget højere end en snerren nu. ‘Du finder det ikke besynderligt, hvordan din Topas-slægt så hurtigt fik indtaget store Vingehvil fra lillebitte Højrede, med den forskel i magt der hører med, på én enkelt dragekrig?’

Vuorruuzuu kunne ikke udtrykke sig på andre måder end med et forvirret blik.

‘Jeg, øh... det- er det alt, hvad det her handler om? Det er ikke ualmindeligt for en drageslægt at udnytte en krig til at overtage en større rede. Diamant-slægten gjorde det som følge af Rubinforsvaret, hvor de fik kontrol over Skysø. Og Safir-slægten udnyttede Rubinfaldet for at overtage Himmelstræk, da dine skæl udfordrede Rubin-slægten på Vingehvil, og-’

‘Er det, hvad jeres lærde fortæller? “Rubinfaldet”? Da Rubin-slægten tilranede sig Vingehvil fra os, blev det kaldt “Rubinstormen”... så hvorfor ikke kalde dragekrigen, hvor vi tog tilbage hvad, der retfærdigt tilhørte os, for “Onyksstormen” eller “Onyksens Generobring?” protesterede Xuneaaden.

Vuorruuzuu havde ikke noget svar, men fortsatte bare, hvor hun slap.

‘Men rederne har næsten altid været målene for vores krige. De eneste gange, hvor det ikke var tilfældet, var Onyks-offensiverne tyve år efter Rubinfaldet eller Tørkekrigene fra 286 til 288 EB over Skysø, og-’

‘Onyks-offensiverne var et nødvendigt onde, for at forsvare Vingehvil efter vi endelig havde genvundet den. Det var ikke anderledes end hvad jer Topas har gjort.’

‘J’ anså det for nødvendigt. Vi har bevaret freden ved hjælp af diplomatiske evner.’

Xuneaaden grinede hånligt af yngelplejeren.

‘Vi har undgået at starte krige, siden vi kæmpede imod Smaragd-slægten i Tvillinge-krigene over Himmelstræk i året 229 EB,’ fortsatte hun. ‘Faktisk var det sådan, at efter Den Alvidendes død, var den længste fredstid, de niogtredive år mellem Tvillinge-krigene og Rubinforsvaret. Og vi drager har nu levet næsten to hundrede år i enighed efter Den Store Krig og med Topas-slægten på Vingehvil!’

‘Vil du venligst stoppe med din guld-skællede historiektion,’ afbrød Xuneaaden igen. Denne gang rykkede han sig tættere på Vuorruuzuu. Han var mere ophidset nu. ‘Jeg medgiver

dig, at erobring og overgivelse af dragereder er forventeligt under krige, men der var aldrig *enighed* fra alle drageslægterne efter din "Store Krig".'

'D-du ligner heller ikke en, som har oplevet en dragekrig,' sagde Vuorruuzuu i et forsøg på at ændre samtaleemnet. Hun var stadigvæk ikke helt sikker på hvorfor, men en grusom følelse af, hvor samtalen var på vej hen, hang tungt i luften.

'Nej, det har jeg ikke, det har du helt ret i, min gyldne yngelplejer. Jeg blev født redeløs i De Evigt Grønne Skove nedenfor og jeg har aldrig kendt til sikkerheden af at være bundet til himlen,' svarede Xuneaaden. Hans temperament var roligt nu igen, imens han angiveligt studerede sine sværdkløer. 'Hvad jeg derimod har oplevet, er at kæmpe imod grådige elverfolk, der ser vores æg og skællene på min krop som tilhørende dem!' Indtrængerens knyttede sin klingebesatte næve og så direkte på Vuorruuzuu med sit ene åbne øje.

Vuorruuzuu følte sig fanget af hans stirren, før hun iførte sig sine bedste yngelplejer-manerer.

'Onyks-slægtens skæbne var selvfølgelig uheldig-'

'Der var INTET uheldigt over vores skæbne!' nærmest råbte Xuneaaden og skar gennem luften ved siden af sig til lyden af en svag hvisken.

'Jeg er ikke sikker på, at jeg forstår?' spurgte yngelplejeren for at berolige situationen.

'Så lad mig pensle det ud for dig, min gyldne yngelplejer.' Vuorruuzuu kunne ikke lide det nye kælenavn, som Onyks-dragen havde fundet på til hende. 'Hvor mange gange har du besøgt de andre dragereder?' spurgte han så.

'Jeg kan ikke se, hvordan det skulle have noget at gøre med, hvad vi snakker-'

'Og vil du venligst fortælle mig hvor mange gange du eller nogen anden Topas-drage har besøgt os, der boede nedenunder rederne?'

'Det er noget andet, vi troede jo alle at...'. Denne gang stoppede Vuorruuzuu sig selv.

'I troede alle, at vi var væk?' spurgte Xuneaaden med sit onde smil, som hvis han havde fanget et byttedyr i sin fælde.

Vuorruuzuu havde ikke i sinde at underholde indtrængerens antydninger. Så i stedet for at svare, kiggede hun ned på det skinnende, gule æg, der sikkert lå i hendes kjortels pung. Når hun lagde hænderne på pungens påsyede drageskæl, kunne Vuorruuzuu føle varmen fra det stadig glohede æg. Et kort øjeblik syntes yngelplejeren at kunne fornemme et svagt hjerteslag, men vidste også, at det var alt for tidligt.

'Nej, vores "skæbne" blev udlagt uden indflydelse fra Onyks-slægten,' proklamerede Xuneaaden og ignorerede den tøvende Topas-drage. 'Min pointe er netop; hvordan evnede en slægt som din at overtage en rede så anseelig som Vingehvil? Jer Topas havde selvfølgelig ikke været med i en dragekrig i næsten halvfjerds år før jeres "Store Krig," men jeg har mine forbehold for at en stor nok styrke af wyyrmer kunne have set dagens lys på Højrede i løbet af den tid. Og det er kun, hvis man tæller mængden af rugeovne på reden. Hvis man så tager de landmasser med, som det vil kræve at opretholde en sådan hær, virker Højrede endnu mere urealistisk.'

'Det var min opfattelse, at vi allerede har været omkring det emne. Min slægt drog fordel af en skrækkelig situation, meget lig hvad der var sket under tidligere skrækkelige perioder.'

'Ja, det sagde du godt nok. Og jeg er enig. Men på den anden side, så er det nemt at tilrane sig fordel af en dragekrig, som man selv har orkestreret.' Xuneaadens smil var nu en snerrende visning af tænder.

De smalle pupiller i Vuorruuzuus øjne blev igen kugleformede i takt med, at det gik op for hende, hvad der blev fortalt.

‘Du siger ikke...’ Vuorruuzuu kunne knap nok få ordene over sine læber. ‘Dragekrige er, udover at være forfærdelige og voldelige, ekstremt ressourcekrævende... lad mig forstå det her korrekt... du siger at den største og blodigste krig i vores historie var planlagt ned til den sidste detalje? Af os? Det er simpelthen for latterligt og langt ude!’

‘Du har ret,’ stemte Xuneaaden i, ‘det bliver ikke meget mere ondt at orkestrere den største krig, vi drager nogensinde har kendt til...’ Han holdt en kort pause, som om han havde øvet og reciteret, hvad han skulle til at sige, hundredvis af gange. ‘Måske lige med undtagelse af at planlægge udryddelsen af en anden drageslægt?’

Yngelplejeren var rystet over insinueringerne, men genvandt en smule fatning til at kunne forsvare sine skæl.

‘Og hvilke beviser har en luskende drak som dig, for at kunne fremsige sådanne beskyldninger?’

‘Du har endnu en gang ret. Denne her luskende drak har ikke nogle beviser. Men synes du ikke at det var utroligt belejligt at det var en Topas-gemal, en angiveligt *apolitisk* Topas-dronningegemal, som dræbte den allersidste dronningemoder med skæl af Onyks? En udåd, som antændte jeres “Store Krig,” da vi efterfølgende gjorde vores krav på retfærdighed?’

Før yngelplejeren kunne nå at svare, fortsatte den Onyks-skællede drak. ‘Gemaler burde slet ikke vælge side, det er deres job at videreføre alle dragers slægter, er det ikke, åh gyldne drage, diplomatiets mester? Og det at dræbe en dronningegemal er næsten lige så forfærdelig en forbrydelse som mord på dronningemoder selv, vil du ikke være enig? *Næsten* lige så forfærdelig...’

Denne gang havde Vuorruuzuu ikke noget at sige.

‘Er det ikke også *utroligt* belejligt,’ vedblev Xuneaaden med stigende temperament, ‘hvordan vores dronningedatter *også* døde i krigen, før hun overhovedet kunne nå at tænke på hendes pligter som dronning? Og ingen ved helt, hvordan det gik til?’

‘Det var åben krig...’ indvendte yngelplejeren. ‘Det var forventeligt med ofre på alle sider, ikke engang dem helt øverst kunne vide sig sikre.’ Vuorruuzuu vidste, at det i bedste fald var en sølle undskyldning. En livsgivende dronningemoder og hendes efterkommer var ikke nogen, som man bare dræbte, ikke engang under en dragekrig. De var simpelthen alt for vigtige.

Topas-dragen var nærmest ikke færdig med at fremføre sine skrøbelige argumenter, før Xuneaaden gik til angreb med en ny byge af beskyldninger. Hans fyrige temperament overgik nu næsten at rugeovnenes ild, den ild, som han syntes ikke at kunne fordrage.

‘Og ved du, hvad der var endnu mere mærkeligt, min gyldne yngelplejer?’ spurgte Xuneaaden højlydt uden at vente på svar. ‘Da vi søgte tilflugt, og skulle begynde vores nye liv imellem træerne nedenfor, var det *katastrofalt* uheldigt hvordan *alle* de redeløse rugeovne var blevet *ØDELAGTE* i løbet af jeres “Store Krig.” Den Onyks-skællede drak talte næsten som om, at han havde oplevet den forfærdelige dragekrig selv, hans åndedræt så tungt, at man kunne forveksle ham for at kæmpe i krigen i dette øjeblik. ‘Og mind mig lige om, *HVEM ANGREB* Smaragd-slægten i skovene, da kampene brød ud højere oppe?!’

Stilhed faldt over rugeriet. Vuorruuzuu kunne næsten mærke Xuneaadens fyrige vrede. Hun besluttede sig for ikke at eskalere yderligere, eftersom hun stadigvæk havde brug for mere tid til at udtænke en flugtplan. Til at udtænke noget som helst, faktisk. Den eneste flugtplan, som

hun indtil videre var kommet på, var ud af vinduerne. Og det kunne kun lade sig gøre hvis Vuorruuzuu på en eller anden måde slap af med indtrængerens, for derefter på mirakuløs vis, lærte at bruge sine vinger. Hvis hun formåede begge ting, kunne hun alarmere den store styrke af Topas-dronningens Garde, som var stationeret nede omkring Bosætteren. Forhåbentlig ville de vide, hvad der skulle gøres.

‘Jeg, øh... Jeg- hvornår...’ Vuorruuzuu forsøgte at finde ord, så hun kunne spørge den rasende Onyks-skællede drak om noget, om hvad som helst. ‘Hvordan... hvordan klarede I at overleve i næsten to århundrede uden en dronningemoder, en dronningedatter, eller rugeovne?’ fik yngelplejeren endeligt spurgt.

‘Jeg kan ikke andet end anerkende at jeres plan var tæt på perfekt,’ sagde Xuneaaden, som om han besvarede et andet spørgsmål. Raseriet var blevet slukket næsten med det samme, da han holdt en eftertænksom pause. ‘Det lykkedes jer næsten og Duoossoodiox, min slægts sidste Wyyrm, døde da jeg stadig var en dragehvalp. Han overlevede Topas Forrædernes Krig, men døden fangede ham med tiden, før vi var klar til at genvinde nogen grad af vores tidligere ære.’

‘Men hvordan besvarer det mit spørgsmål?’ spurgte yngelplejeren.

‘Vi blev selvfølgelig nødt til at tilpasse os, og det hurtigt. Hvad ville du sige, hvis jeg fortalte dig, at min moder hverken var en dronningemoder eller en dronningedatter?’

‘Hvem bar så dit æg?’

Et nyt, ondt smil bredte over Xuneaadens ansigt og hans bleg-sort, let-røde skæl.

‘Jeg ville kalde dig forrykt eller sige at du lider af vrangforestillinger... eller begge!’ svarede yngelplejeren og afviste Xuneaadens ansigtsudtryk og dets insinueringer. ‘Alle ved, at kun dronningemoderne kan være livsgivere og i stand til at lægge æg-’

‘Så hvad ville du kalde mig, når jeg fortæller dig, at min moder faktisk også er en drak? En drak præcis ligesom dig og mig...’

Vuorruuzuu kunne slet ikke tro, hvad der blev sagt. Hun blev nødt til at træde et skridt tilbage, ude af stand til at fastholde sin stoiske yngelplejer-facade. *Hvis hvad han siger er sandt*, tænkte hun. *Nej, det kan det umuligt være... kan det?*

‘Men vi blev selvfølgelig også nødt til at tilpasse os på andre måder, da vi var uden rugeovne. Vi Onyks er nu en drageslægt uden wyyrmer, så vores krigsførelse er også en smule... anderledes.’ Xuneaaden havde løftet sine krog-klingede kløer og så på Vuorruuzuu gennem det skinnende stål. Han var tydeligvis meget tilfreds med hendes reaktion på alt det, som han fortalte. ‘Og vi skulle jo op til Vingehvil på en eller anden måde...’

‘Er det disse nyfundne metoder til krigsførelse, som har foranlediget Famroieh til at konspirere imod sin Topas-dronningemoder?’ fløj det ud af yngelplejeren. ‘Når han skulle være forblevet neutral, som det kræves af en dronningegemal?’

‘Jeg synes kun, at det virker retfærdigt; en dronningemoder for en dronningemoder,’ svarede Xuneaaden og fulgte op med et af sine onde smil.

‘Det var ikke det, jeg mente-’ Vuorruuzuu stoppede brat med sine beskyldninger, da det gik op for hende, hvad den Onyks-skællede drak foran hende sagde. Frygt tog med ét kontrollen over hendes sind og krop igen.

Xuneaaden kunne lide, hvad han så, og hans smil blev større.

‘Det ser ud til, at lykken er ved at vende,’ bekendtgjorde han roligt.

Vuorruuzuus første tanker var hos sin søster, idet indtrængerens nærmest lige havde erklæret, at en ny dragekrig var over dem. Det her var selvfølgelig, hvad Illi var blevet trænet til, og i kamp ville hun helt bestemt klare sig meget bedre end Vuorruuzuu selv. Men hvis nu Topas-slægten ikke vandt, var der ikke nogen, som ville acceptere en wyym, der ikke ville slå. Måske, hvis de er hurtige nok, og Vuorruuzuu på en eller anden måde kom ud af sin nuværende knibe, kunne de to tage chancen og forlade dragerederne. Sammen. Vuorruuzuu kunne lide den idé og tanken beroligede hendes frygt en smule. Hun blev pludselig fyldt med beslutsomhed.

‘Hvorfor fortæller du mig alt det her?’

‘Jeg gav dig muligheden for at blive som yngelplejer, og du har endnu ikke svaret, så jeg kan kun konkludere, at du afslår?’ Kontrapørgsmålet kom efter en stille pause. Xuneaadens smil var væk.

Vuorruuzuu sagde ikke noget. Hendes hjerte hamrede og tankerne fløj omkring alt det, som Xuneaaden havde fortalt, og hvad han mon nu havde i sinde at gøre. Hun kærtegnede ægget igennem kjortelpungen. Det lod til at berolige hende lidt mere. Varmen havde ikke forladt det endnu, ikke engang en smule.

‘Det tænkte jeg nok,’ sagde Xuneaaden. ‘Din loyalitet overfor din egen drageslægt er urokkelig. Det kan jeg godt lide. Det respekterer jeg.’

‘Men?’

‘Men på trods af vi i den Onyks-skællede slægt har brug for gode yngelplejere, der kan hjælpe os videre...’ Xuneaaden holdt en pause i sin tale, nærmest som for dramatisk effekt, ‘så kan vi simpelthen ikke have drager med tvivlsom loyalitet iblandt os. Og bestemt ikke i en så værdifuld og kritisk gerning.’

‘Du har stadigvæk ikke forklaret, hvorfor du har fortalt mig alt det her, hvis hverken du eller din slægt kan finde mig brugbar.’

‘Min kære moder havde et mundheld...’ svarede Xuneaaden og holdt endnu en pause. *“Du tror kun på det, som du ser og du får det igen, som du giver.”* Før du dør, havde jeg brug for, at du skulle se. Du skulle se, hvad dine gyldne skæl, de skæl, som du værdsætter så højt, har gjort og er i stand til at gøre. Du skulle se, så du kan vide hvilke ærefrygtindgydende og fantastiske ting, der kommer jeres vej, og hvorfor retfærdigheden endelig sker fyldest.’ Dragen sænkede sit hornløse hoved og lænede sig forover.

Yngelplejerens første instinkt var at bruge sine grå-hvide vinger som skjold for det varme æg, der puttede sig i hendes pung, også selvom det ikke ville byde på nogen særlig beskyttelse overfor den snarlige angriber. Et sagte skrig snublede ud over hendes læber.

‘Åh, tag dig dog sammen!’ udbrød den lænende Xuneaaden. ‘Du må da have vidst, hvor det her bar hen og det eneste forsvar, du kan komme op med, er det der? Men jeg er nu ked af, at jeg må dræbe dig. Din reaktion bekræfter mig i, hvilken type yngelplejer, du er, og hvor uvurderlig, du ville have været for os. Jeg så det allerede under vores snak. Der var en ild, der brændte i dine øjne...’

De to drager udvekslede et langt blik, imens Xuneaaden bøjede sit højre knæ og langsomt sendte det andet ben tilbage. Han strakte sin venstre arm og stålklo ned imod gulvet og brugte sin højre for balance. Så smilede han med sin ondskab igen. Og så gik han til angreb.

Det ene øjeblik så det ud som om, at falmende, lyserøde vinde begyndte at hvirvle omkring indtrængerens i rugeriets tørre varme, og i det næste var han væk til lyden af en stille hvislen. Den Onyks-skællede snigmorder dukkede op bag den forsvarsløse Topas-drage,

nærmest hurtigere end man kunne nå at blinke, i en ny lyserød hvirvel af vinde og med sine krogede stålkløer hængende lavt.

Vourruuzuu's hurtige reflekser satte ind, lige da Xuneeaden's stålklinger kom svirpende, hvilket gjorde hende i stand til at undvige det dødelige angreb ved at i bund og grund falde forover. De krogede klinger hviskede af død, idet de skar et lille snit nær kanten af hendes ene flyvehudsvinge.

Da hun landede på gulvet, gik en af sikkerhedsstropperne løs på Vourruuzuu's kjortel. Det stadig varme æg rullede ud til lyden af krystalglas klinkende imod det smeltede stengulv. Uden anden tanke, vaklede yngelplejeren tilbage på sine stærke, klobesatte tæer og forsøgte at sætte i løb efter sin dragehvalp endnu ikke i live.

'Åh, du kan tro nej,' erklærede angriberen. Han sprang hen til den prisgivne Topas-drage og svang sine kløer nedefra og op i hendes venstre skulder, hvor krogene med lethed rev de gyldne skæl af.

En ulidelig smerte bredte sig ud i, hvad der føltes som hele Vourruuzuus krop. Topas-dragen væltede tilbage ned på det gulv, som hun så desperat havde forsøgt at komme op fra. Men skæbnen ville trods alt, at hendes anstrengelser blev belønnet. Hun havde ramt gulvet ved siden af sit dyrebare æg, der dog endnu var alt for varmt til at håndtere direkte. Men selv som hun lå der, i en voksende pøl af sit eget blod, dryppende gennem den iturevne kjortel, følte yngelplejeren sig nødsaget til at beskytte sit yngel. Så Vourruuzuu trak sig selv tættere på, med støn og stort besvær. I det mindste havde hun Fridyaethuu hos sig nu, så hun kunne beskytte hende for hvad der end måtte ske.

Xuneeaden smilede og kiggede på det dybe, mørkerøde blod på to af de tre klinger, der prydede den venstre hånd. En hånd hvor hans egne kløer stadig ikke var kommet frem. Et øjeblik så den Onyks-skællede snigmorder nærmest tryllebundet ud af de røde striber, der løb ned langs stålet.

'Du er overraskende hurtigt for én, der bruger de fleste af sine dage i en lille grotte som denne,' sagde han. 'De fleste andre draker ville allerede være bukket under på nuværende tidspunkt. Du skulle vel ikke favorisere vindene over ilden?'

Vourruuzuu syntes ikke at have styrke til at svare, men hun havde heller ingen intentioner om at gøre det. I stedet gennemsøgte hun febrilsk sin grotte efter en hvilken som helst udvej, men smerten i hendes skulder gjorde det svært at fokusere. Hvis hun gik efter døren, efter på en eller anden måde at være kommet fri fra sin angriber, havde Vourruuzuu ingen idé om hvem, eller hvad, der måtte møde hende på den anden side. Chancerne var store for, at det var Suddyinehm, en anden indtrænger, eller andre i ledtog med Onyks-drageslægten, som ventede. Men den eneste anden vej ud af hendes rugeri var igennem vinduerne og ud i stjernenenatten. Og uden fungerende vinger ville det være den sikre død, når hun ramte jorden med utrolig fart.

Vourruuzuu stønnede igen, ligeså meget på grund af mental anstrengelse som fysisk smerte. Der var faktisk kun én mulighed, der gav mening. Hun var død uanset hvad. I det mindste kunne hun alarmere Topas-dronningegarden nede på jorden med sit lig, hvis hun sigtede efter Bosætteren. Vourruuzuu fandt en smule trøst i, at hun ikke ville være fuldstændig ubrugelig i sine sidste øjeblikke. Der var dog fortsat et umiddelbart problem, og han kom langsomt gående imod hende.

‘Jeg har altid hadet ilden,’ sagde Xuneaaden helt afslappet, mens han stadigvæk nød synet af sine blodige, krogede ståklør. ‘Flammer... flammer brænder simpelthen for meget. Og selv når mine gamle lærde kom med hjælperedskaber, var det umuligt for mig at få ilden til at blusse op, og da slet ikke manipulere det. Jeg endte altid, *altid*, med at brænde mig selv på de mest usandsynlige måder! Og ved du hvad, jeg også finder underholdende? Jeg kunne heller ikke finde ud af at manipulere vindene. I hvert fald ikke på den måde, som alle de kloge lærde ville det. Men som du kan se, så kan man udnytte vinden på andre måder.’ Xuneaaden vendte blikket imod sit bytte. Og smilede. Igen.

Imellem de tunge åndedræt blev Vuorruuzuus pupiller store endnu engang, da en flygtig idé begyndte at tage form. Det var risikabelt, men ikke at gøre noget, var bare at acceptere den sikre død. Snigmorderens øje og smil viste ingen tegn på nåde, hvis de da nogensinde havde gjort det. Men ville han være arrogant nok? Vuorruuzuu krøb tættere på sit æg, så tæt hun nu kunne komme uden at brænde sig. Og så ventede hun på sin chance.

‘Jeg vil gerne takke dig,’ sagde Xuneaaden og stoppede op. Han lænede sig forover og indtog samme positur som tidligere. ‘For at flytte dig selv bare en smule væk fra de her forbandede rugeovne. Heden er ikke helt så ulidelig her, så det bliver meget mere behageligt at dræbe dig.’ Og så forsvandt han og det onde smil igen, med kun falmende lyserøde vinde tilbage der, hvor han havde stået, samt lyden af en stille hvislen.

I næsten samme sekund kom han igen til syne bag sit bytte, præcis som før. De krogede klinger strakt ud lavt ved jorden i forventning om det dødbringende slag, de skulle til at påføre.

Her var chancen. Lige så snart den Onyks-skællede snigmorder forsvandt, greb Vuorruuzuu sit brændende varme æg, vendte sig rundt og hamrede det ind i den venstre side af hans ansigt. Hun slog lynhurtigt sin anden hånd og klør ind i den modsatte side.

Xuneaaden stod lamslået over det faktum, at hans bytte tillod sig at kæmpe imod. Og da den Onyks-skællede drage endelig opfattede, hvad der skete, var hans ansigt allerede solidt fastgjort mellem de stærke Topas-klør og det ulideligt varme Topas-æg. Og det brændte. Det brændte som om, tusinde bål dansede henover hans ansigts venstre side. Og det duftede på samme måde. En aroma af stegt kød over åben ild bredte sig i rummet, akkompagneret af en stille, men tiltagende, sydende lyd. Xuneaaden kunne ikke gøre andet end at skribe.

Men Vuorruuzuu blev bare ved med at presse ægget imod hans hoved. Skrigene fortalte hende, at hun skulle blive ved og ignorere smerterne fra sin egen hånd, som også brændte.

I et desperat forsøg på at få branden til at stoppe, forsøgte Xuneaaden at vriste Topas-dragen væk fra sit ansigt. Hans prøvelser oplevede dog ikke den store success, da de lange ståklinger, som sad fastspændte på hans hånd og fingre, ikke tillod ham at få ordentligt fat i nogle af Vuorruuzuus hænder. I sin stigende panik kom Xuneaaden i stedet til at skære i sig selv flere gange, samt i lettere grad Vuorruuzuu. Han lagde dog ikke mærke til noget, da pinslerne fra det glohede æg overdøvede alt andet. Vuorruuzuu fortsatte uforfærdet.

Eller det gjorde hun i hvert fald, indtil hun ikke kunne ignorere smerten fra sin egen forbrændte hånd længere. Vuorruuzuu slap ægget og skubbede den Onyks-skællede angriber væk imod rugeovnene. Topas-ægget faldt ned på stengulvet og klirrede imens det rullede væk. Et enkelt øjeblik troede Vuorruuzuu, at hun kunne høre ægget revne. Et revnet æg var en sikker dødsdom for en ufødt dragehvalp, der ikke var klar. Men blandt de stikkende smerter fra sin skulder, diverse nye snit, en pulserende, forbrændt hånd, hvor de brændte bandager var faldet

af, og en Onyks-skællet drak ved rugeovnene, havde Vuorruuzuu ikke tid til at tjekke sit ægs tilstand. Af en eller anden grund, bevarede hun dog håbet for Fridyaethuuu.

Xuneaaden stod stadigvæk og skreg. Han holdte sin stålklingede hånd op til sit forbrændte ansigt og forsøgte at gribe de faldende, mørkegrå skæl, som bare lidt forinden havde boet på hans ansigt.

Vuorruuzuu vidste dog, at hun ikke var uden for fare lige foreløbigt. Hvis hun hoppede ud af vinduet nu, kunne hendes angriber bare nå indhente hende og færdiggøre, hvad han havde startet, lige så snart han havde genvundet fatningen. Han var i hvert fald hurtig nok.

Den Topas-skællede drak tog et par dybe åndedrag i et forsøg på at fokusere blandt alle smerterne. Til slut fyldte hun lungerne med den tørre luft i rugeriet og, med lukkede øjne, strakte sine arme ud og spændte sine grå-hvide vinger. Og så, med al sin tilbageværende kraft og fokus, pustede Vuorruuzuu hårdt ud og slog sine vinger sammen, hvilket skabte en rivende strøm af vinde, der hvirvlede imod hendes skrigende fjende.

Mellem sit ansigts brændende smerter og skæl, der bare ikke ville stoppe med at falde af, nåede Xuneaaden ikke at se mere end et glimt af Vuorruuzuu, før han blev fanget af de stærke vinde, som hun pludselig kastede imod ham. Og det var ikke bare et lille skub, der skulle få ham væk fra sit tidligere bytte. Nej, vindstrømmen var vedvarende og stærk nok til at presse Xuneaaden op ad en af de rugeovne, som var sat til at udklække et af hans slægts Onyks-æg.

Snigmorderen nåede næsten ikke at tænke, før en ny svidende og brændende fornemmelse manifesterede sig ikke blot på ansigtet, men nu også mere eller mindre resten af kroppen. Stålklingerne fæstet på den venstre hånd, begyndte også at være ubærligt varme, men Xuneaaden kunne ikke tage dem af. Han havde heller ikke mulighed for at bevæge sig væk. Vindenes vilje tillod ham det ikke. Så i stedet gjorde han det eneste, han var i stand til; han skreg igen. Hans skrig tog til i styrke i takt at duften af stegt kød langsomt fyldte rugeriet igen, denne gang meget mere intenst. Og Onyks-dragen skreg endnu højere, da de brændende varme, mørkegrå skæl begyndte at poppe af hans ryg og lemmer til lyden af fedt-indsmurte majs-korn, der undslipper et bål.

Efter kort at have mistet sin bevidsthed, fandt Vuorruuzuu sig selv nede på knæ, lænende sig på sine albuer og trak kun vejret med stor besvær. Hun var ikke sikker på, hvor længe hun havde ligget der, men hendes angribers skrig havde fået hende tilbage fra de gyldne enge, hvor end det så havde været.

Topas-dragen blinkede vandet væk fra øjnene og blev mødt med det grusomme resultat af sine handlinger. Hun så forfærdet til, mens den skrigende, Onyks-skællede drak blev stegt levende på den brændende varme rugeovn. Men Vuorruuzuu havde ikke tid til at overveje, hvad hun skulle gøre. Det her var hendes chance. Hvis hun ventede meget længere, ville skrigende formentlig alarmere andre som Xuneaaden, hvis de da ikke allerede havde gjort det.

Men Vuorruuzuu var næsten ikke i stand til at bevæge sig selv. Hendes muskler var så ømme, som havde hun klatret hele vejen til toppen af Himmelstræks og tilbage igen samme dag. Med rystende ben fik hun langsomt rejst sig op på sine stærke tæer, hvor hun gjorde brug af de store kløer, der skar ind i overfladen på det smeltede grotte-gulv og gav hende tiltrængt ekstra greb.

Da hun endelig fandt nok mental styrke til at fokusere på andet end bare at stå oprejst, kunne Vuorruuzuu ikke lade være med at se med vantro på, hvad hun havde udrettet. Fra fortidens fiaskoer, og indtil nu, havde hun hendes største success været at bearbejde vindene i

rugeovnene og selv det var kun efter omfattende undersøgelser og øvelse. Den kontinuerlige strøm af vinde, som stadig fikserede den stakkels Onyks-skællede drage, var noget, som hun kun havde set de bedste lærde gøre. Og hendes vinger...

Vourruuzuu kom hurtigt tilbage til den ubehagelige virkelighed, næsten i samme sekund, som hun begyndte at inspicere vingerne. Nogen kom løbende ned ad gangen, måske efter endelig at have indset, at skrigene ikke kom fra Topas-skæl.

Yngelplejeren bevægede sig så hurtigt, som hendes krop tillod det, over til sit æg, der lå på gulvet. Hun udstødte et anstrengt støn, da hun tog det op. Ægget var stadigvæk bemærkelsesværdigt varmt og brændende. Og mens Vourruuzuu humpede hen imod vinduerne, forsøgte hun at sikre det bedst muligt i sin nu iturevne yngelplejerkjortel.

Døren blev flået op, og Suddyinehm kom løbende ind i rugeriet. Da han fik øje på skrigenes oprindelse, skiftede skællene på hans normalt så misfornøjede ansigt farve, så man til forveksling kunne tro at han var af Diamant-slægten. Men før dronningegarderen skyndte sig hen for at hjælpe den skrigende Xuneaaden, fik han øje på Vourruuzuu, der sad på vindueskarmen. Yngelplejeren kunne ane en antydning af skam, da hun langsomt rystede på hovedet uden at give slip på Suddyinehms grå øjne. Og inden dronningegarderen nåede at protestere, væltede hun sig baglæns gennem vinduerne og ud i den mørke nat.

Den fantastiske ø, der var Vingehvil, flød fredfyldt rundt i skarp kontrast til Vourruuzuus sind, imens hun styrteddykkede imod jorden med ryggen først. Frygten gnavede igen i hendes tanker, hvilket gjorde det ekstra svært at huske på den nyfundne succes med vindene og hendes egne flyvehudsvinger.

Sekunderne var lange, som Vourruuzuu faldt der igennem natten og genså hele sit liv med alt, hvad der var sket indtil nu, og hvordan det hele ville ende lige om lidt. Hun blev ved med at tænke på sin søster og hvordan hun skulle klare sig uden hende, når det hele var ovre, uanset resultatet af den forestående dragekrig.

Nej, hun har brug for mig. Tanken om Illiqazii gav Vourruuzuu en smule klarhed, men at hun faldt med ryggen først hjalp i hvert fald ikke nogen. Vourruuzuu formåede at vende sig rundt med et hurtigt vrid i kroppen. Nu var hendes ansigt det første, der ville ramme jorden. Altså, medmindre hendes vinger virkede.

Efterårsnattens luft var kold nok i forvejen og frysende med den fart, som Vourruuzuu havde fået bygget op. Hun sikrede sig, at hendes æg sad sikkert fast og forsøgte at tænke tilbage på, hvad der var sket i rugeriet. Hun forsøgte at huske *hvordan*.

Så er det nu eller aldrig, tænkte Vourruuzuu og tog endnu et par dybe åndedrag for at fokusere. Hun strakte sine arme og ben vidt ud, som hun var blevet fortalt, da hun var en ung dragehvalp. Og så spændte hun sine vinger. Den forbavsede Topas-drage skulle ikke engang tænke over det. Hendes vinger spændte sig bare!

Og de virkede med det samme. Hendes fald blev bremset med nærmest øjeblikkelig virkning til Vourruuzuus egen store overraskelse. Nedstigningen var med ét meget nemmere at manøvrere, omend hun skulle dog stadigvæk finde ud af, hvordan hun holdt et stabilt svæv.

Vourruuzuu kunne også mærke et stik, da flængen i den ene vinge blev udvidet af den kolde, fangede natteluft, men det virkede ikke til, at det havde den store indflydelse på hendes evner. Den pludselige og drastiske brug havde dog ikke været smertefri, og vingerne var allerede ømme, der hvor de udsprang fra kroppen, hele vejen fra Vourruuzuus håndled og til hendes ankler. Men det var en god slags smerte. En smerte med smag af frihed, som

Vourruuzuu aldrig havde forestillet sig, skulle være for hende. Topas-dragen kunne ikke andet end at smile, mens hun hurtigt lærte at kontrollere sit svæv og efterårsnattens kølige vinde blidt kærtegnede hendes gule skæl.

Har det altid været så let? kunne Vourruuzuu ikke lade være med at spekulere på. Selv hendes halefinner var spændt ud og gjorde det muligt for hende at kontrollere hendes bevægelser i luften til perfektion, følte hun. *Jeg kan ikke vente med at vise Ili hvad jeg nu også kan, når alt det her er ovre!*

Imens hun svævede ned langs en af de enorme kæder, der holdt Vingehvil bundet, kom Vourruuzuu i tanke om, hvor kritisk en situation hun stadigvæk var i. Det ville slet ikke være muligt for hende at vise sine nye evner, hvis hun ikke fik alarmeret andre fra Topas-slægten og det gerne i en fart.

Der var ingen Topas-drageryttere på nattepatrulje, så Vourruuzuu besluttede sig for at holde sig til sin oprindelige plan og sigte efter Bosætteren med dens udstationerede dronningegarde. Vourruuzuu justerede instinktivt sine arme, ben og hale, og satte farten op på vej imod jorden, hvorefter hun fløj rundt om den store kæde, som hun fulgte ned. Efter næsten at have styrtet ind i den, blev Vourruuzuu dog enig med sig selv om, at hun ikke skulle forsøge flere stuntnumre, indtil hun havde gjort sit og hendes slægt forhåbentligt havde fået situationen under kontrol.

Dybt i sine egne tanker om, hvad hendes næste skridt skulle være, efter at have alarmeret dronningegarden, lagde Vourruuzuu desværre ikke mærke til, hvad der startede som et svagt glimmer i natten over hende og hurtigt blev til meget mere. Topas-yingelplejeren hørte ikke de langsomme, rytmiske vingeslag fra den Diamant-skællede Wyyrm med tilhørende dragerytter i takt med at de nærmede sig. Hvad Vourruuzuu derimod godt lagde mærke til, var den ulidelige smerte der fulgte, efter hun blev opslugt af flammerne.

Teltet var ved at blive for koldt, så Geiioccaan tørrede blækket af sin klo og rejste sig.

‘Der er alligevel ikke særlig meget at afrapportere,’ diskutererede den Topas-skællede drak med sig selv og smed noget kul på det centrale ildfad. Med et simpelt håndtegn blussede de ellers slumrende gløder op og begyndte at æde det sorte træ-der-var-engang.

Geiioccaan skulle vel være glad for, at han blev født i fredstid, men livet omkring Bosætteren kunne være så ulidelig kedeligt på trods af udstationeringens prestige. Ikke engang elverne angreb mere. De havde faktisk opgivet angrebene længe før Geiioccaan blev udklækket. Det var på en nat som denne, at han længtes efter en dragekrig. Noget, som ikke var træning og hvor han kunne bevise sit værd. Noget, hvor han kunne gøre sig fortjent til en plads i de historier, som blev fortalt til de næste mange generationer af dragehvalpe. Lidt ligesom med lovprisningerne til Muuozsoavvazz af Rubinslægten, men for hvad en drak kunne udrette. Måske kunne han lede et uigennemtrængeligt forsvar af Vingehvil og sikre endnu hundrede år med fred og Topas-dragelægten som beboere af den flyvende ø. Eller måske kunne han på heroisk vis redde dronningemoderen eller dronningedatteren fra en angribende drageslægt, med sit eget unge liv som pris. *Det ville i hvert fald være nok til, at de lærde blev nødt til at inkludere mig,* tænkte Geiioccaan mens de orange flammer spejlede sig i hans højrrøde øjne. Det var i hvert fald ikke første gang, at de heltegerninger optog hans tanker.

Et stigende postyr, der opstod udenfor hans telt, bragte ham tilbage fra hans hædersvisioner.

‘KAPTAJN! KAPTAJN!’ råbte en af hans officerer. Geiioccaan tog sin guldekorerede hjelm på, sikrede den omkring sine sorte horn og skyndte sig ud igennem teltåbningen.

‘Biiekkaiid, rapportér!’ var Geiioccaans første ordre i det han mødte dronningegarderen, som kom løbende i sneen omkring Bosætteren. Biiekkaiid havde åbenbart så travlt, at han ikke fulgte de møjsommeligt skovlede stier.

‘Vi ved det ikke endnu, kaptajn!’ kom svaret prompte fra den befippede drak med en brændende fakkel i hånden. ‘Der var en flamme på himlen omtrent halvvejs oppe af den nordlige kæde. Ud fra hvad vi kunne se, må det have været fra en wyyrm, kaptajn. Er det en af vores?’

Geiioccaan var ikke blevet informeret om nogen sådan træning eller anden wyyrm-øvelse, og i hvert fald ikke at én, som skulle forekomme på sådan et usædvanligt tidspunkt. Topas-slægten havde dog i lang tid været i færd med at styrke deres militære kræfter, givet efterretningerne om en muligt forestående dragekrig, men som en højtstående kommanderende udstationeret ved Bosætteren, burde han være blevet fortalt om sådanne aktiviteter fra Vingehvil, lige meget om det så var nat eller dag.

Da de var kommet hen til den store, mærkelige sten i midten af den runde dal, hørte de et højlydt *DUNK*, ledsaget af et næsten lige så højlydt knæk, fra ovenpå Bosætteren. Det lød som om nogen havde smidt og splintret en hul træstamme på den metalliske stenoverflade.

‘BOSÆTTEREN! DEN ER UNDER ANGREB!’ råbte en anden garder.

‘Fald ned, Doolaxeum!’ kommanderede Geiioccaan. ‘Lad os inspicere situationen sammen.’

Bosætterens side reflekterede kolde regnbuefarver i måneskinnet, da dronningegarderne forsigtigt besteg den ærefrygtindgydende sten. Synet, som mødte dem, var ikke behageligt; i sneen lå de forkullede rester af en drak med kun enkelte pletter af brændte, gule skæl og brækkede knogler stikkende ud fra hvad der engang havde været lemmer. Røg rejste sig fra de forkullede krop, og lugten af afbrændt læder og branket dyr fyldte soldaternes snuder, da de nærmede sig liget, som var faldet fra himlen. Det så ud til at omklamre noget gyldent i, hvad der ville have været armene.

‘Biiekkaiid, bring mig hvad end det er, den drak omfavner,’ beordrede Geiioccaan og tilbød at holde faklen.

‘Av! Det er varmt!’ udbrød Biiekkaiid. Han forsøgte i stedet at flytte en af de knasende sprøde arme, for bedre at kunne se, men kom i stedet til at brække den helt af. Den lette lyd af trækul, som knækkede midt over, var ikke en lyd, der nogensinde skulle komme fra hvad noget, der engang havde været et levende væsen.

Stilheden, der fulgte efter at Geiioccaan og hans soldater eksaminerede liget, var øredøvende. Den fjernede arm, havde afdækket en krakeleret skal på et af Topas-slægtens gyldent-skællede drageæg. Et æg, som stadig lå i dets yngelplejers kjortelpung.